

Relațiile în familia creștină: capitolul 5,22 – 6,9

Soția

Versetul 22: *»Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului,«*

Duhul Sfânt se ocupă aici cu problema relațiilor și obligațiilor în familia creștină. Domnul nu se interesează numai de pacea și binecuvântarea fiecăruia în parte, ci El îngrijește, ca și casa creștinului să se bucure de aceste binecuvântări.

Domnul dorește să aibă un loc nu numai în inimile noastre, ci și în casele noastre. Ferice de casa creștină unde se acordă lui Hristos locul care I se cuvine. Singura cale de a obține binecuvântarea din partea Domnului pentru familie constă în a acorda Domnului locul întâi și a te supune cuvântului Lui. Observă și legătura cu versetul anterior, *»supunându-vă unii altora în teamă de Hristos«*.

Apostolul se adresează mai întâi soțiilor: *»Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului«*. În zilele noastre mulți nu vor să mai acorde valabilitate acestor indicații clare ale Domnului; soțiile cu studii deosebite sunt induse în eroare de acestea și sunt abătute de la Dumnezeu și Cuvântul Său. Însă o soție creștină trebuie să acorde atenție Cuvântului lui Dumnezeu și să-și deschidă inima pentru el, pentru ca cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în ea și ca să știe cum să se comporte în toate lucrurile.

Este absolut posibil, ca o soție să fie mai inteligentă sau mai pricepută decât soțul ei, dar tocmai prin supunerea ei, legată cu înțelegerea dăruită ei de către Dumnezeu, ea va putea fi o binecuvântare pentru el. Da, este chiar necesar, ca o soție credincioasă să se supună soțului ei necredincios și astfel, prin comportarea ei evlavioasă, să-l câștige pentru Hristos (1 Petru 3,1.2). Aceasta însă nu înseamnă, că o femeie credincioasă se poate căsători cu un bărbat necredincios, *»Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși«* (2 Corinteni 6,14).

Dumnezeu a spus Evei: *»Dorința ta se va ține după soțul tău, și el va domina peste tine«* (Geneza 3,16), deoarece ea a depășit limitele așezate de Dumnezeu pentru ea, atunci când ea s-a predat lui Satan. La aceasta se referă și apostolul Pavel în 1 Timotei 2,11-14: *»Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște. Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcarea de poruncă.«* Apostolul accentuează în mod deosebit necesitatea supunerii femeii, deoarece ea cade mai repede decât bărbatul pradă înșelătoriei, deoarece ea este călăuzită mai mult de sentimentele și simpatiile ei decât prin rațiunea ei.

Femeile temătoare de Dumnezeu au un loc binecuvântat în poporul lui Dumnezeu, în mod deosebit în familie, unde se practică rugăciunea comună și se citește Cuvântul lui Dumnezeu și se primește cu inima. Supunerea soției față de soțul ei nu este robie sau sclavie, mai degrabă supunerea ei se revarsă dintr-o inimă a dragostei. Ceea ce împodobește o soție în supunerea ei față de soț este, că ea o face *»ca pentru Domnul«*. Supunerea ei față de soțul ei este în realitate smerenie față de Domnul Însuși. Aceasta rezultă clar din cuvintele apostolului din Coloseni 3,18: *»Soțiilor, fiți supuse soților voștri, așa cum se cuvine în Domnul.«*

Smerenia soției față de soțul ei nu trebuie însă să stea deasupra ascultării ei de Domnul și de Cuvântul Său, căci noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Dacă soțul cere ceva, care este direct în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ea trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de om.

Obligațiile conjugale

Versetele 23 și 24: *»... pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.«*

Apostolul amintește aici motivul pentru care o soție trebuie să fie supusă soțului ei. Căci așa cum Domnul nostru Isus Hristos este Capul Adunării, și toată pacea ei și toate binecuvântările ei se datorează grijii Lui, în timp ce ea este încă în lumea aceasta, tot așa și soțul creștin este capul soției. Această poziție nu i-a fost dată, ca să domine peste ea sau să se comporte aspru cu ea, ci dimpotrivă, să poarte grijă de binele și de pacea ei, s-o iubească și s-o îngrijească, așa cum face Hristos pentru Adunarea Sa. Datoria femeii la rândul ei este, să fie supusă soțului ei în toate, așa cum Adunarea este supusă lui Hristos.

În realitate, ce plăcută și ce prețioasă este vorbirea Duhului Sfânt, atunci când vorbește despre obligațiile reciproce dintre soț și soție. El omagiază și onorează relațiile sfințite dintre soț și soție și arată că ele trebuie să fie imaginea acelor relații minunate care există între Hristos și Biserica Sa.

În primul capitol al scrisorii noastre am văzut această relație dintre Hristos și Adunarea Sa prezentată în imaginea »unui trup«, al cărei Cap este Hristos înviat și glorificat la dreapta Tatălui în locurile cerești, în timp ce toți adevărații credincioși sunt mădulare ale acestui trup. În capitolul 2 am văzut această relație prezentată în imaginea »unei case«, Hristos fiind Piatra de colț, și în care credincioșii sunt zidiți ca locuință a lui Dumnezeu în Duh. În capitolul nostru vedem acum această relație prezentată în imaginea dintre soț și soție. Domnul Isus Însuși este Mirele ceresc și Adunarea este mireasa Sa, pe care El o iubește, și pentru care El S-a dat pe Sine la moarte. Cât de curând va veni clipa când mireasa va fi dusă la Mire și ziua nunții Mielului va fi venit (Apocalipsa 19,7-9 și 22,17).

Soțul

Versetul 25: *»Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea,«*

Este datoria soției să fie supusă soțului ei, așa cum Adunarea este supusă lui Hristos; dar este și datoria soțului să-și iubească soția, așa cum Hristos iubește Adunarea.

În acest capitol Duhul Sfânt pune pe Hristos Însuși atât înaintea ochilor soțului, cât și ai soției. Supunerea Adunării față de Hristos este etalonul pentru supunerea soției față de soțul ei, și dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa este etalonul pentru dragostea soțului pentru soția lui.

Hristos a iubit Adunarea cu o dragoste mai tare decât moartea. El a iubit-o și S-a dat pe Sine pentru ea. Dacă dragostea soțului pentru soția lui corespunde acestui etalon înalt, atunci și soția i se va supune cu inima fericită.

Creștinul adevărat, în a cărui viață Hristos este revelat, își va iubi soția cu lepădare de sine și sacrificiu de sine, va trezi inima ei și sentimentele ei, pentru ca și ea la rândul ei să fie gata să i se supună și să-i placă. S-ar putea imagina o relație mai intimă și o casă mai fericită?

Se poate pe de altă parte aștepta o conviețuire cordială a soției cu soțul, dacă ele este dur și aspru? *»Soților, iubiți-vă soțiile și nu păstrați amărăciune împotriva lor«* (Coloseni 3,19). Nu amărăciunea și grosolănia, ci numai dragostea va mișca inima soției, ca să se predea în totul soțului ei.

»După cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.« Ce etalon sfânt și binecuvântat stabilește aici Duhul Sfânt pentru soți. Ei trebuie să-și iubească soțiile cu aceeași dragoste devotată cu care Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.

În viața și lucrarea apostolului Pavel Hristos era și a însemnat totul. De aceea când Pavel scrie despre obligațiile soțului față de soția sa, el nu poate altfel, decât să pună această Persoană binecuvântată înaintea sufletelor lor, care era toată existența lui și care a luat captivă inima sa.

Să observăm că Domnul Isus nu a dat Adunării lucruri oarecare, pe care El le avea, ci El S-a dat pe Sine Însuși. Și El nu numai a suferit pentru ea, ci El S-a dat pe Sine Însuși – Și-a dat propria viață pentru ea. O, Domn vrednic de adorare, ce minunată este dragostea Ta! Tu Te-ai dat pe Tine Însuși la moarte, pentru ca noi să avem viața, da, s-o putem avea din belșug. Laudă și onoare să fie Numelui Tău vrednic de adorare!

Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea. Ce mântuire minunată! Toate păcatele ei au fost pentru totdeauna anulate, lucrarea de mântuire a fost terminată, Satan este biruit, mânia și judecata sunt nimicite pentru totdeauna.

Înscrișul cu porunci și rânduiești, care ne era împotriva, a fost prins în cuie pe cruce și vrăjmășia a fost înlăturată pentru totdeauna. Și acum există acest om nou. Temelia divină pentru toate acestea este jertfa lui Isus Hristos pentru noi.

Să nu uităm nici faptul că valoarea lucrării de mântuire stă în strânsă legătură cu valoarea Persoanei Sale binecuvântate. Căci este Persoana Sa proprie, minunată, care dă Lucrării Sale această valoare binecuvântată, de necuprins. Ceea ce umple inimile noastre cu dragoste pentru El, și ceea ce ar trebui să ne conducă să ne devotăm Lui cu totul, nu este numai amintirea a ceea ce a făcut El pentru noi, ci ceea ce este El Însuși în Persoana Sa binecuvântată.

Lucrarea lui Hristos

Versetul 26: *»... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,«*

Cât de demnă de admirat este dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa! Este o dragoste veșnică. Și cât de minunată este activitatea acestei dragoste! Ea L-a condus să Se dea pe Sine Însuși pentru ea. La crucea Golgota El a înfăptuit această mântuire binecuvântată pentru ea. Era o lucrare pe care El a făcut-o o dată pentru totdeauna și care niciodată nu va fi reluată. »Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți« (Evrei 10.14).

Dar această dragoste nu se oprește la ce a făcut în trecut, ci El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, *»... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt«*. Așa a eliberat El Adunarea prin moartea Sa (în trecut), prin Cuvântul Său El o curăță și o sfințește (în prezent), și la a doua Sa venire (în viitor) El o va glorifica.

»... ca s-o sfințească«. Vrem aici să remarcăm, că noi trebuie să diferențiem între două feluri de sfințire. Pe baza lucrării Sale înfăptuite la cruce noi am fost sfințiți, am devenit sfinți și preaiubiți, suntem fără cusur înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este poziția noastră binecuvântată, desăvârșită, veșnică și neschimbabilă. Pe de altă parte însă, El caută – preamărit să-I fie Numele pentru aceasta! – să dea naștere în noi la o viață de sfințire practică. În măsura în care noi permitem Duhului Sfânt să guverneze viața noastră și s-o influențeze, noi vom crește și ne vom dezvolta într-o viață de sfințenie. De aceea să căutăm permanent să umblăm în sfințenie, *»desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu«*.

»... a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt«. Aceasta ne arată valoarea de neprețuit și importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Când am crezut în Domnul Isus, potrivit cu Tit 3,5 am fost spălați prin spălarea nașterii din nou, și aceasta este exact ceea ce Hristos a gândit când i-a spus lui Nicodim: *»... dacă cineva nu este născut din apă (Cuvântul lui Dumnezeu) și din Duh (Duhul Sfânt) nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu«* (Ioan 3,5).

Această spălare a avut loc o dată pentru totdeauna, atunci când L-am primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și Salvator; ea nu poate fi repetată. Dimpotrivă, noi avem permanent nevoie de curățirea prin Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră zilnică, căci *»cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat«* (Ioan 13,10). Această apă a curățirii nu este apa botezului; căci apostolul ne explică imediat înțelesul ei, *»... prin spălarea cu*

apă, prin Cuvânt«. Câtă nevoie avem noi să studiem și să citim Cuvântul lui Dumnezeu totdeauna cu rugăciune și implorări! »Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este trainică și dă înțelepciune celui neștiutor. ... Slujitorul Tău primește și el învățatură de la ele; în păzirea lor este mare răsplată.« (Psalm 19,7.11).

Sfântă și fără cusur

Versetul 27: *»... ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă și fără cusur.«*

Hristos a iubit Adunarea așa fel, că El Și-a dat viața Lui prețioasă pentru ea. Din pricina ei El a băut paharul amar al mâniei și judecății lui Dumnezeu, și acum slujba Lui actuală și prețioasă este s-o curățească și s-o sfințească prin spălarea cu apă prin Cuvânt, pentru ca El să-Și prezinte lui Însuși Adunarea glorioasă, care nu are pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă și fără cusur.

El Se va bucura la privirea Bisericii Lui gloriificate, și acolo în glorie și Adunarea, Mireasa, soția Mielului se va bucura de binecuvântarea ei desăvârșită și veșnică.

El o va prezenta Lui Însuși ca Adunare gloriificată. Ea va avea parte de gloria Lui, așa cum El a spus Tatălui Său: »Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17,22).

Aceasta este ceea ce a văzut apostolul Ioan în exilul său pe insula Patmos: »Mireasa, soția Mielului. ... și ea avea gloria lui Dumnezeu« (Apocalipsa 21,9.11). Acolo Adunarea nu mai are nevoie să fie sfințită și să fie curățită prin spălarea cu apă prin Cuvânt; căci El Însuși Își va fi prezentat Adunarea gloriificată, în ea nu va mai fi nici un cusur. Ea va fi eliberată de orice slăbiciune, care aici încă mai atârână de ea, ea nu va mai avea nici o zbârcitură sau ceva de felul acesta. Mirele preamărit o va admira în frumusețea ei desăvârșită. Ea va fi ajuns atunci la starea de desăvârșire și va fi »sfântă și fără cusur«.

Însă El dorește deja acum, în timp ce noi suntem încă aici pe pământ, ca să desăvârșim sfințirea în teama de Dumnezeu.

Etalonul divin al dragostei

Versetele 28 și 29: *»Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea:«*

Apostolul ne prezintă aici etalonul divin al dragostei, cu care soții să-și iubească soțiile. Așa cum Hristos a iubit Adunarea Sa și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, tot așa și soții să-și iubească soțiile ca pe propriul trup.

Domnul Isus a atins acest adevăr în mod minunat, când a spus fariseilor: »Nu ați citit că Cel care i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie, ... cei doi vor fi un singur trup? Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup.« (Matei 19,4-6).

În felul acesta soțul și soția sunt un trup. De aceea comportarea soților față de soțiile lor ar trebui să-și găsească etalonul în acest principiu; ei ar trebui să-și iubească soțiile ca pe trupul lor; căci »cine își iubește soția se iubește pe sine însuși«. Dacă el o urăște și disprețuiește, se urăște și se disprețuiește pe sine însuși.

Este foarte natural, ca să te iubești pe tine însuși. Nici o persoană sănătoasă la minte nu-și urăște și nu-și rănește corpul propriu, dimpotrivă are grijă să-l »hrănească și îngrijească«. Tot așa și creștinul să-și întâmpine soția cu dragoste, și să-i facă tot ce o mângâie și o face fericită; căci ea este trupul lui.

Duhul Sfânt pune înaintea privirii noastre exemplul desăvârșit al Domnului Isus, care tot timpul îngrijește de Adunarea Sa, »care este trupul Său«. El o hrănește și o îngrijește, folosind

orice har spre binecuvântarea ei. Este o realitate mângâietoare și edificatoare să ști că Domnul Isus, Capul glorificat în cer, hrănește și îngrijește și satisface pe fiecare mădular al trupului Său, care este aici în lume. Ce gând binecuvântat, ce garanție divină!

O legătură nouă

Versetul 30: *»Pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale.«*

Apostolul ne arată aici de ce Hristos ne hrănește și ne îngrijește; și anume, pentru că *»suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale«*.

Așa cum Eva a fost din Adam, tot așa Adunarea a fost constituită din Hristos. Domnul a luat o coastă din coasta lui Adam și a făcut pe Eva din ea, așa că Adam a spus despre ea: *»Aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (ișă), pentru că a fost luată din bărbat (iș)«*. (Geneza 2,21.23)

Ce fapt demn de adorare, că noi suntem așa de intim legați cu Hristos: *»Mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale«*. Ce legătură și ce unire binecuvântată; glorie să-I fie Numelui Său demn de adorare! Expresia *»din carnea Sa și din oasele Sale«* nu se referă la faptul că Cuvântul S-a făcut trup și prin aceasta a luat parte la carnea noastră și la oasele noastre, ci ea înseamnă că noi am devenit mădulare ale trupului Său, că noi în chip spiritual am fost legați în modul cel mai intim cu Hristos cel înviat și glorificat în cer – legați cu El, în timp ce El este în prezența lui Dumnezeu.

Căsnicia

Versetul 31: *»De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup.«*

Apostolul citează aici cuvântul din Geneza 2, când Eva a fost adusă la Adam. Și Domnul Isus a citat același loc și a lăsat să se recunoască aprobarea Sa, când a spus: *»Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă«* (Marcu 10,8.9).

Ce s-ar mai putea adăuga cuvintelor Domnului nostru? Marele Învățător a vorbit și se cuvine din partea noastră să ne plecăm capetele în supunere și ascultare. El restaurează sfințenia căsniciei, așa cum ea a fost înainte de pătrunderea păcatului în lume. Relațiile de căsnicie sfințite între soț și soția sa sunt mai intime decât toate celelalte relații de aici de pe pământ. Mai intime și mai apropiate chiar decât relațiile dintre părinți și copii.

Versetul 32: *»Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.«*

Cuvântul *»taină«* îl întâlnim frecvent în această scrisoare. În capitolul 1 apostolul spune: *»făcându-ne cunoscut taina voii Sale«* (versetul 9); în capitolul 3 el spune: *»că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina ... citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos ... ca să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu«* (versetele 3,4 și 9).

Aici se referă la o taină mare. Și fără îndoială prin această taină nu este vorba de legătura de căsnicie, ci de legătura sfântă, care există între Hristos și Adunarea Sa. Aceasta rezultă din cuvintele care urmează: *»eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare«*.

Versetul 33: *»Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț.«*

Duhul Sfânt atenționează încă o dată pe soț și pe soție, ca ei să-și împlinească obligațiile lor unul față de altul. Aceasta este o chestiune deosebit de importantă, de care depinde fericirea în familie. Soțul trebuie deci să-și iubească soția ca pe sine însuși, soția trebuie să se teamă de soțul ei. Acest îndemn îl găsim și în alte locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu; Dumnezeu dorește să fie glorificat nu numai în viața noastră personală, ci și în viața noastră de familie. Și apostolul Petru îndeamnă soțiile în prima sa scrisoare în capitolul 3, să fie supuse soților lor și apoi spune soților: »Tot așa, soților, locuiți cu ele după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre.« (versetul 7). Cât de severă este această ultimă propoziție!

Când într-o casă creștină se neglijează ordinea divină și nici soțul și nici soția nu-și împlinesc responsabilitățile, și când legătura dintre ei nu este așa cum ar trebui să fie, atunci fără îndoială rugăciunile lor vor fi împiedicate. Pe de altă parte într-o casă creștină, care este împodobită cu ordinea divină, de pe altarul familiei se vor înălța rugăciuni și mulțumiri și cântări de laudă ca o mireasmă plăcută spre Dumnezeu Tatăl și spre Domnul nostru Isus Hristos.

Ce binecuvântare stă pregătită pentru soț și soția sa, care împreună cu copiii lor (dacă Dumnezeu le-a dat) îngenunche împreună în laudă și rugăciune, care împreună cântă cântări de laudă și citesc Cuvântul lui Dumnezeu! Să dea Dumnezeu, ca toate casele creștine să fie așa!

»Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă în căile Lui. Pentru că vei mânca din munca mâinilor tale, vei fi fericit și-ți va merge bine. Soția ta va fi ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; fiii tăi, ca niște ramuri de măslin în jurul mesei tale. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul« (Psalm 128, 1-4).

Capitolul 6

Copiii

Versetul 1: »Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept.«

Primele nouă versete ale acestui capitol alcătuiesc împreună cu versetele 22-33 ale capitolului anterior o secțiune unitară. Apostolul continuă acum să prezinte obligațiile fiecărui membru al familiei.

Prin încheierea căsătoriei se întemeiază familia, și copiii sunt rodul acestei legături. Așa după cum datoria soțului este să-și iubească soția, și datoria soției este să se supună soțului, tot așa este datoria copiilor să fie supuși părinților lor și să asculte de ei. Copiii, care au fost crescuți într-o familie creștină, trebuie să fie caracterizați de ascultare față de părinții lor. Atât în epistola către Romani cât și în a doua epistolă către Timotei găsim o listă de păcate îngrozitoare. Prima listă din Romani 1 se ocupă cu acele păcate, care caracterizează pe păgânii care nu cunosc pe Dumnezeu adevărat. Printre aceste păcate se găsește și »neascultarea de părinți« (Romani 1,29-31). Cea de-a doua listă în 2 Timotei 3 ne descrie oamenii care trăiesc în timpurile pline de pericol din zile din ultimă; și aici se găsește acest păcat îngrozitor al »neascultării de părinți«.

Acesta este deci unul din semnele zilelor din urmă. Inima omului îndepărtat de Dumnezeu este totdeauna aceeași, fie că este vorba de păgânii din antichitate sau de adoratorii idolilor, sau este vorba de așa-numitul om modern al creștinătății zilelor noastre. Apostolul vorbește aici acelor care cunosc pe Domnul Isus. Aceasta rezultă clar din ceea ce spune: »ascultați în Domnul de părinții voștri«. Noi nu așteptăm ascultare »în Domnul« de la aceia care nu-L cunosc, sau nu stau într-o relație conștientă cu El.

Cuvântul lui Dumnezeu numește două motive pentru care copiii trebuie să asculte de părinții lor. Mai întâi auzim: »pentru că aceasta este drept«. În al doilea rând ni se spune în Coloseni 3,20: »pentru că aceasta este plăcut Domnului«. Domnul Isus a fost în privința aceasta, ca în

toate celelalte, modelul desăvârșit. Căci El a fost ascultător de mama Sa și de Iosif, soțul ei, așa după cum stă scris: »Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus.« (Luca 2,51).

Fie ca toți copiii să-L urmeze pe Domnul Isus în această privință, știind că aceasta »este drept«. Dacă ascultarea se cuvine, atunci neascultarea este păcat.

Versetele 2 și 3: »„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.«

Apostolul Pavel pune în mod deosebit accent pe adevărul fundamental, că Dumnezeu prețuiește foarte mult ascultarea copiilor față de părinții lor. Dumnezeu a dat din vechime Legea celor zece porunci, și cu toate că și primele patru porunci sunt deosebit de importante, de ele nu se leagă nici o făgăduință. Abia porunca a cincea: »Onorează pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău« (Exod 20,2), este »cea dintâi poruncă însoțită de promisiune«.

Dacă voia lui Dumnezeu în Vechiul Testament a fost ca copiii să asculte de părinții lor, să nu mai fie aceasta valabilă în Noul Testament? Ascultarea este răsplătită de Domnul, dar nici neascultarea nu rămâne fără răspuns: »Celui care blestemă pe tatăl său sau pe mama sa i se stinge lampa în negura nopții.« (Proverbe 20,20). »Ochiul care-și bate joc de tată și disprețuiește ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și va fi mâncat de vulturii tineri.« (Proverbe 30,17).

O, de ar asculta toți copiii și toți tinerii de părinții lor și să-i onoreze și astfel să se bucure de buna plăcere a lui Dumnezeu, pentru ca apoi să aibă parte de adevărul promisiunii prețioase, »ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ«.

Tații

Versetul 4: »*Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub mustrarea Domnului.*«

Cât de necesar este ca tații și mamele să rămână aproape de Domnul și să înainteze în părtășia Sa, pentru ca El să le dea înțelepciunea necesară pentru educarea copiilor lor. Este o chestiune deosebit de serioasă, când părinții sunt fără griji și indiferenți cu privire la educarea copiilor lor. Griji nenumărate, da, chiar judecata lui Dumnezeu vor fi urmările, așa cum vedem la Eli, preotul, și casa sa (compară cu 1 Samuel 2,27-36).

Pe de altă parte părinții nu trebuie să fie aspri cu copiii lor, și dacă este necesară corectare și disciplinare, aceasta nu trebuie să se facă cu nervozitate sau prost dispus, ci mai degrabă cu dragostea, care caută binele lor suprem. Mulți sunt aspri față de copiii lor, nu au răbdare și pedepsesc pe copiii lor în timp ce ei sunt cuprinși de mânie și furie. Procedează așa cu noi Dumnezeu și Tatăl nostru? Astfel de părinți oferă copiilor lor ocazia de supărare și îi vor îndepărta de Dumnezeu. »Taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.« (Coloseni 3,21).

Fie ca părinții să rămână păziți, ca să nu vorbească și să nu acționeze cu atitudine nervoasă cu copiii lor; fie ca ei nici să nu ceară prea mult de la copiii lor, ca și cum copiii ar fi tot așa de maturi ca ei.

Părinții să crească copiii în disciplina și sub mustrarea Domnului, în această privință este bine să se gândească, că și ei au fost cândva copii, înainte de a deveni părinți; și că și ei au avut nevoie de răbdarea și perseverența părinților lor, ca să fie crescuți. Tot așa și ei acum să ofere copiilor lor aceeași răbdare.

Tații și mamele să se roage mult împreună cu copiii lor, și să se roage și pentru copii. Ei trebuie să aibă cu grijă înaintea ochilor lor atât binele trupesc cât și binele spiritual al copiilor lor. Părinții să-și ia mult timp să stea împreună cu copiii lor și să-i învețe căile bune; să-i încurajeze

să citească cărți bune și să-i atenționeze cu privire la orice fel de literatură stricată, care poate avea o influență dăunătoare asupra binelui lor spiritual.

Ei trebuie să cunoască pasiunile copiilor lor și să-i supravegheze și să le ajute la alegerea prietenilor. Ei ar trebui să-i crească cu o educație creștină, care prin nimic altceva nu poate fi înlocuită. Părinții nu ar trebui să lase binele spiritual al copiilor lor numai în seama responsabilității școlii duminicale. Ei ar trebui să fie primii, care seamănă sămânța divină în inimile lor gingașe și să-i călăuzească să primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal al lor. Orice moștenire pământească, pe care părinții o pot da copiilor lor, este fără valoare în comparație cu bunul deosebit de valoros, pe care ei îl pot da, prin faptul că îi cresc »în disciplina și sub mustrarea Domnului«; și aceasta nu numai cu cuvinte, ci fiindu-le și un exemplu bun. Copiii ar trebui să vadă în părinții lor un model potrivit al unei umblări sfinte și temătoare de Dumnezeu.

Domnul Isus a spus: »Tot așa, nu este voia Tatălui vostru care este în ceruri ca unul din acești micuți să piară« (Matei 18,14). El a dat și indicația clară: »Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, pentru că Împărăția cerurilor este a unora ca ei« (Matei 19,14).

Avem un exemplu foarte frumos pentru creșterea copiilor în casa creștină și roadele care rezultă din aceasta în persoana lui Timotei. Apostolul Pavel i-a scris: »Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus« (2 Timotei 3,14.15).

Fără îndoială Timotei a învățat din tinerețe din Sfintele Scrieri ascultarea și respectul față de părinți (2 Timotei 1,5). Vedem aici că mama lui și bunica lui l-au crescut din copilărie în mustrarea Domnului. Deci Timotei a cunoscut Scrierile mai întâi acasă, și cu siguranță mama lui și bunica lui vor primi o răsplată mare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Robii

Versetul 5: *»Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos,«*

Apostolul continuă să vorbească despre supunere și ascultare. Așa cum datoria copiilor este de a asculta de părinții lor, tot așa este datoria robilor să asculte de stăpânii lor.

Fără îndoială, aceasta se referă nu numai la robii și stăpânii din casă, ci în general la angajați și superiori. Aceasta rezultă clar din exprimarea din versetul 8 »fie rob fie slobod«. Dacă fiecare ar respecta acest principiu divin, problemele dintre angajați și stăpânii lor ar fi mult mai puține. Multe greutăți, care conduc la rebeliune și revoltă, ar fi evitate.

Pavel scrie și în prima sa scrisoare către Corinteni: »Fiecare să rămână în situația pe care o avea când a fost chemat. Ai fost chemat pe când erai rob? Să nu te neliniștești de lucrul acesta; dar dacă poți să ajungi liber, folosește-te. Căci robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului. Tot așa, cel liber, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos« (1 Corinteni 7,20-22). Starea de lucruri este deci clară, robii trebuie să asculte de stăpânii lor »cu teamă și cutremur«, având grijă să-și împlinească conștiincios și cu credincioșie obligațiile »ca pentru Domnul«. Aceasta va umple și inimile lor cu satisfacție și bucurie.

Versetele 6 și 7: *»... nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor,«*

Noi trebuie efectiv să considerăm slujirea de ochii lumii ca înșelătorie. Când muncitorul lucrează numai în prezența patronului sau a superiorului său, ca să-i placă, și încetează lucrul imediat când acesta nu mai este de față, atunci aceasta este înșelătorie.

Credinciosul dimpotrivă, știind că este un rob al lui Hristos, își va face lucrul în mod cinstit, nu ca să placă oamenilor, ci va lucra din inimă din pricina lui Dumnezeu. El va depune tot efortul, ca să slujească cu credincioșie și de bună voie, »ca Domnului, și nu ca oamenilor«. El își va face lucrarea – oricât de grea ar fi ea – din pricina Domnului Isus Hristos, îndreptându-și ochii spre El și nu spre oameni. Aceasta este ceea ce face ca lucrarea slujitorului să aibă valoare mare în ochii lui Dumnezeu, cu toate că în ochii oamenilor ar putea să fie puțin prețuit.

Răsplata Domnului

Versetul 8: *»... știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber.«*

Fiecare, care face cu credincioșie lucrarea, pe care i-a dat-o Domnul, va fi răsplătit de Domnul Însuși. Aceasta este indiferent dacă superiorul lui pământesc îl laudă sau nu pentru lucrarea făcută cu devotare și loialitate.

Și cu privire la această temă este valabil Cuvântul din Galateni 6,7: »Nu vă amăgiți: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.« Oricât de joasă ar fi poziția ta în această lume, fii sigur, că credincioșia va primi răsplata ei dreaptă în lumea aceasta și în lumea viitoare. Unii oameni ai lumii acesteia sunt bogați, alții săraci. Unii sunt stăpâni, alții sunt robi, unii sunt conducători, alții sunt subordonați. Unii sunt loiali, alții nu sunt loiali. Însă toate aceste diferențe vor fi odată fără importanță, când fiecare dintre noi va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu despre viața pe care el a trăit-o în lumea aceasta. Numai ceea ce a fost făcut din inimă, ca pentru Domnul, va fi răsplătit. Mulți credincioși loiali, care în lumea aceasta au fost săraci și necunoscuți, vor auzi atunci aceste cuvinte fericite ale Domnului lor: »Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău« (Matei 25,23).

Să ne îndemnăm unii pe alții să mergem cu credincioșie puținii pași, pe care-i mai avem de făcut, știind »că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul«. Ți desconsideră șeful credincioșia? Fii sigur, că Dumnezeu nu uită credincioșia ta și nici nu o subapreciază, ci El o va răsplăti. Se comportă superiorul tău cu brutalitate și nedreptate față de tine? Fă-ți slujba cu loialitate, așa cum a făcut odinioară Iosif (Geneza 39) și încrede-te în Domnul, că El îți va da plata care ți se cuvine. »Încredințează Domnului calea ta și încrede-te în El: și El va lucra; și va face să iasă dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca ziua la amiază. Rămâi liniștit în Domnul și așteaptă-L cu răbdare. Nu te mânia din cauza celui care prosperă în calea lui, din cauza omului care-și împlinește intențiile rele.« (Psalm 37,5-7).

Domnul domnilor

Versetul 9: *»Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei, renunțând la amenințare, știind că Stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este primire după înfățișare.«*

Apostolul Pavel încheie această secțiune deosebită, care se ocupă cu relațiile și obligațiile reciproce în familia creștină, atenționând pe stăpâni. Vedem că el se adresează nu numai la o grupă deosebită, ci la fiecare grupă din familia creștină. »Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei«. Domnul Isus este Domnul domnilor și totodată și al robilor. Așa după cum El ia partea robilor și le va da răsplata cuvenită lor, tot așa El se preocupă și cu stăpânii, și El le va da ori răsplată ori pedeapsă. Domnul stă atât peste cei supuși cât și peste stăpânii lor. De aceea nu este drept ca stăpânii credincioși să amenințe pe subordonații lor sau să le promită lucruri, pe care ei nu li le vor da. Toate acestea rezultă din cuvintele apostolului adresate stăpânilor: »faceți la fel față de ei«. Aceasta înseamnă, faceți-le acele lucruri, pe care voi înșivă le așteptați de la robii voștri și tratați-i ca »robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu

bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber» (versetele 6-8). În aceeași măsură cu care se așteaptă loialitate și sinceritate de la slujitori, ele se așteaptă și de la stăpâni. Și așa cum robul ar trebui să slujească cu loialitate, având înaintea ochilor binele stăpânului său, tot așa și stăpânul ar trebui să aibă înaintea ochilor săi binele subalternului său. El nu trebuie să-l trateze cu asprime și nici să nu-l amenințe, ci să fie prietenos față de el.

Lipsa de prietenie și cruzimea sunt caracteristicile păcătosului, care nu a cunoscut nici dragostea lui Dumnezeu și nici îndurarea Sa. »Un om drept se îngrijește de viața animalului său, dar, în lăuntru lor, cei răi sunt nemiloși« (Proverbe 12,10). Deci dacă cel drept se interesează de viața animalului său, cu cât mai mult ar trebui el să aibă îndurare față de ființa omenească, semenul lui, și să fie îngrijorat de binele ei, chiar dacă este vorba de robul lui. Este datoria stăpânilor să aibă compasiune cu aceia care le slujesc; nicidecum ei nu au voie să-i jefuiască de salariul lor sau de drepturile lor. Ei nu trebuie să ceară de la ei mai mult decât ei pot face. Ei trebuie să îngrijească atât de sănătatea lor cât și de binele lor spiritual.

Cât de serioasă este atenționarea, pe care Iacov o adresează stăpânilor: »Veniți acum, bogăților, plângeți, tânguiți-vă de nenorocirile voastre care vin peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre au fost mâncate de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și are să vă mănânce carnea ca un foc. V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată, plata lucrătorilor care au secerat ogoarele voastre, care este oprită de voi pe nedrept, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.« (Iacov 5,1-4). »Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați. Iată, Judecătorul stă înaintea ușii.« (Iacov 5,9).

Așa cum un stăpân își cheamă robii, ca să ceară socoteală de la ei, tot așa și noi și toți oamenii, indiferent de starea socială, vom trebui să dăm socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Domnul Isus va judeca pe stăpânii aspri și nedrepti, tot așa cum va judeca pe robii neloiali, căci »la El nu este primire după înfățișare«.

Este frumos să vedem, cum începe această scrisoare să ne arate poziția noastră cerească ca mădulare ale trupului lui Hristos Cel înviat, care este glorificat la dreapta Tatălui în cer; cum Tatăl ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos; și apoi să găsim, că între mădularele singurului trup sunt din aceia care sunt săraci și în poziția de sclavi, unii dintre ei fiind supuși la tratamente nedrepte și aspre. Dar mulțumiri fie aduse Dumnezeului și Tatăl nostru și Domnului Isus Hristos pentru harul care i-a ridicat pe ei și ne-a ridicat și pe noi și ne-a pus să ședem în locurile cerești în Hristos Isus! Mulțumiri fie aduse Lui și pentru speranța care stă înaintea noastră!

Slujitorul creștin va fi la Hristos și în glorie va fi ca El, el va fi unul din aceia care vor cânta cântarea cea nouă în cer: »Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și din popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!« (Apocalipsa 5,9-10). Să ne ocupăm cu credincioșie locul nostru înaintea Domnului, pe care El ne-a adus, așteptând clipa fericită a revenirii Domnului nostru, care va pune capăt pelerinajului nostru aici pe pământ și ne va lua la Sine în glorie.